RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 128.632 van 1 maart 2004
in de zaak A. 65.335/IX-2942.

In zake : de VZW Europees Centrum voor Opera en Vocale Kunst,
die woonplaats kiest bij
Paul BERCKX,
wonende te WEMMEL,
Wemmel Centrum II,
Markt 46, bus 1

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de VZW Europees Centrum voor Opera en Vocale Kunst (ECOV) op 29 augustus 1995 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Vlaamse minister van Cultuur van onbekende datum en van de bevestigende beslissing van de Vlaamse minister van Cultuur van 7 augustus 1995 waarbij aan verzoekster geweigerd wordt de titel van cultureel ambassadeur voor 1995 en de daarbijhorende toelage toe te kennen;

Gelet op het arrest nr. 55.073 van 8 september 1995 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 10 september 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 22 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 januari 2004;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van P. BERCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoekster is een vereniging zonder winstoogmerk die als doel heeft "de beoefening van de vocale kunst en de operacultuur in alle opzichten te

bevorderen en te revaloriseren, de vocale kunst en de operacultuur in alle aspecten pedagogisch, muziek-theatraal en technisch te stimuleren en te vernieuwen in de eerste plaats voor de eigen gemeenschap, en vervolgens voor de Europese gemeenschap".

1.2. Met een brief van 18 februari 1995 dient verzoekster bij de directeur-generaal van de administratie Kunst van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap een dossier in met haar kandidatuur teneinde in aanmerking te komen voor de titel "Cultureel Ambassadeur van Vlaanderen". Het dossier bevat onder meer een artistiek verslag activiteiten 1994, de jaarprogrammatie 1995, stukken in verband met producties vertoond in het buitenland en de curricula van studenten, alsook beschrijving van het project "La tragédie de Carmen" waarvoor een uitgebreide buitenlandse tournee is gepland.

1.3. Uit het administratief dossier en inzonderheid de nota "actie Culturele Ambassadeurs van Vlaanderen, editie 1995" blijkt dat de basisfilosofie achter het beleidsconcept "culturele ambassadeurs" is dat de titel en de eraan verbonden middelen aan Vlaamse kunstenaars en ensembles bijkomende mogelijkheden bieden om een internationaal publiek te bereiken, dat de positie van Vlaanderen op de internationale scène wordt verstevigd, zowel cultureel als politiek als economisch en dat het cultureel klimaat in Vlaanderen zelf wordt gestimuleerd. Daaruit blijkt tevens dat in vergelijking met eerdere edities twee procedurele vernieuwingen werden doorgevoerd : enerzijds werd ter optimalisering van het gelijkheidsbeginsel in februari 1995 een oproep tot het indienen van een dossier in vijf nationale kranten gepubliceerd, anderzijds stelde “de Administratie” een gedetailleerd reglement op waaraan de aanvragen worden getoetst en dat iedere geïnteresseerde op eenvoudige aanvraag kan krijgen. Dat "Reglement inzake de toekenning van de titel van Cultureel Ambassadeur van Vlaanderen en de daaraan verbonden subsidies" van 27 januari 1995 bepaalt onder meer aan welke criteria de kandidaturen getoetst worden, stelt dat aan de titel subsidies verbonden zijn, en stelt de procedure van toekenning vast, waarbij is bepaald dat de kandidaten een gemotiveerd dossier moeten indienen, dat de administratie Kunst een ontwerp-lijst vaststelt en dat op basis

daarvan de bevoegde minister beslist over de toekenning van de titel cultureel ambassadeur van Vlaanderen.

1.4. De directeur-generaal bevestigt ontvangst van de aanvraag van verzoekster en deelt mee dat deze samen met de andere gelijkaardige kandidaturen behandeld zal worden tijdens de dagen volgend op 21 februari 1995.

1.5. Conform artikel 3.3. van voormeld reglement stelt de administratie Kunst voor de dan bevoegde Vlaamse minister een ontwerp-lijst op van de kandidaten die in aanmerking komen om de titel cultureel ambassadeur te krijgen en een lijst van kandidaten die niet in aanmerking komen, telkens met een verantwoording. Voor verzoekster wordt een negatief voorstel gedaan, gemotiveerd met verwijzing naar het feit dat de aanvraag steunt op de geplande internationale tournee die in het najaar wordt ondernomen met "La tragédie de Carmen", een herneming van een eigen productie uit 1992, en op het advies van de Raad voor Muziektheater dat de activiteit van verzoekster gelijkstelt met het organiseren van "master classes" waarvoor in geen subsidiëring moet worden voorzien, de financiële moeilijkheden die ertoe geleid hebben dat met ingang van 1996 de subsidiëring zou worden stopgezet, de uitzichtloze toekomst en de doelstellingen die onverenigbaar zijn met het waarom van kunstkredieten; er wordt geconcludeerd dat de internationalisering van een opleidingsproject niet behoort tot de verantwoording van begrotingskredieten en van het ambassadeurschap.

Het administratief dossier bevat het verslag van de vergadering van de Raad voor Muziektheater van 29 juni 1994. Punt 2 daarvan is de finalisering van de adviezen in verband met zangopleiding en de werking van het ECOV. Blijkbaar werd dit advies uitgebracht naar aanleiding van plannen van het ECOV om erkend te worden als een hoger instituut voor het opleiden van operazangers, plannen die door leden van de Raad voor Muziektheater bekritiseerd worden**.** Verzoekster kreeg naar eigen zeggen van dit advies pas kennis in het kader van het administratief kort geding in deze zaak.

1.6. Op haar vergadering van 10 mei 1995 bespreekt de Vlaamse regering de actie "Culturele Ambassadeurs van Vlaanderen", editie 1995. De regering neemt daarbij volgens de notificatie kennis van de aanstellingen tot cultureel ambassadeur 1995 ingevolge de beslissingen van de minister-president van de Vlaamse regering en van de Vlaamse minister bevoegd voor Cultuur, gepaard gaande met subsidies van minder dan 6 miljoen frank met één verbetering, zoals opgesomd in bijlage bij de nota aan de Vlaamse regering, en keurt drie ontwerp-besluiten met een subsidieverlening van 6 miljoen frank of meer goed.

Uit de aan de Vlaamse regering voorgelegde nota blijkt dat de aanrekening van deze besluiten zou gebeuren lastens basisallocatie 01.03 van programma 44.4 - allerhande uitgaven met betrekking tot de culturele ambassadeurs- opgenomen in artikel 13 van het decreet van 21 december 1994 houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1995.

Deze beslissingen worden in een nota van 19 mei 1995 aan de administratie medegedeeld met vermelding waar en waarom het advies van de administratie niet werd gevolgd.

In een persbericht wordt de lijst van de culturele ambassadeurs 1995 met de corresponderende subsidies bekendgemaakt; tevens vindt er op 16 juni 1995 in het Vlaams Europees Conferentiecentrum een presentatie plaats.

1.7. Tijdens een buitengewone algemene vergadering van het ECOV, gehouden op 17 mei 1995, wordt het feit besproken dat nog geen positief of negatief antwoord werd ontvangen op de aanvraag en dat zodra een positief of negatief bericht wordt ontvangen, in geval van een afwijzing, beroep zal worden ingesteld bij de Raad van State, waartoe de voorzitter wordt gemachtigd.

1.8. In een brief van 23 juli 1995 aan de dan bevoegde Vlaamse minister van Cultuur vraagt verzoekster of het ECOV de titel van cultureel ambassadeur kan

dragen bij de tournee "La Tragédie de Carmen", omdat nog geen antwoord werd ontvangen op de aanvraag.

In een antwoordbrief van 7 augustus 1995 deelt de minister mee dat de culturele ambassadeurs voor 1995 werden aangewezen eind april 1995 en dat verzoeksters aanvraag daarbij niet in aanmerking werd genomen. Dat is de tweede bestreden "beslissing".

1.9. Uit de stukken neergelegd door de verwerende partij bij de memorie van antwoord respectievelijk haar brief van 29 november 1995, blijkt dat individuele ministeriële besluiten houdende de toekenning van een subsidie voor de invulling van het cultureel ambassadeurschap 1995 genomen werden op 10 oktober en 17 november 1995 en dat de administratie Kunst verzoekster met een brief van 27 november 1995 -datum van het afschrift voorgelegd door de verwerende partij, het afschrift voorgelegd door verzoekster draagt als datumstempel 23 november 1995-, dus na het instellen van het onderhavige beroep en na het indienen van de memorie van antwoord, meedeelde dat haar aanvraag niet is aangenomen om de volgende redenen : de aanvraag steunt in de eerste plaats op de internationale tournee met "La tragédie de Carmen", een herneming van een stuk dat uit 1992 dateert en niet bepaald innoverend is; meer algemeen en volgens het advies van de Raad voor Muziektheater wordt de activiteit van verzoekster gelijkgesteld met het organiseren van "master classes" die niet door de administratie Kunst worden gesubsidieerd.

1.10. Verzoekster heeft bij de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie onder meer een klacht ingediend tegen het voornoemde advies van de Raad voor Muziektheater van 29 juni 1994 om het ECOV niet meer te subsidiëren (klacht 836) alsook tegen het begrotingsontwerp van de Vlaamse regering voor het begrotingsjaar 1996 dat geen nominatief krediet ten voordele van het ECOV meer bevat (klacht 842). Daarnaast is er het advies van 28 april 1997 inzake een op 5 augustus 1996 namens het ECOV ingediende klacht (880) tegen de beslissing van de minister van Financiën en van de Nationale Loterij om het ECOV niet meer te subsidiëren,

medegedeeld bij brieven van respectievelijk 24 juli en 21 juni 1996. Al die klachten werden door de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie ontvankelijk en gegrond bevonden;

2. Over de procesvoering.

Overwegende dat de aanvullende memories die verzoekster en de verwerende partijen hebben ingediend niet voorzien zijn in de procedureregeling en derhalve uit de debatten worden geweerd;

3. Over de ontvankelijkheid.

3.1. Overwegende dat de verwerende partij terecht opwerpt dat het beroep niet ontvankelijk is in de mate dat de nietigverklaring gevraagd wordt van de bevestigende beslissing van de minister van Cultuur Luc MARTENS van 7 augustus 1995, aangezien deze minister nooit een bevestigende beslissing genomen heeft en hij in zijn brief van 7 augustus 1995 enkel mededeelt dat de culturele ambassadeurs voor 1995 werden aangewezen eind april 1995 en dat verzoeksters aanvraag daarbij niet werd "weerhouden"; dat het onderhavige beroep dan ook geacht kan worden als voorwerp te hebben en regelmatig aan te vechten, de beslissing van onbekende datum, volgens het verzoekschrift en de voornoemde brief waarschijnlijk genomen eind april 1995, en blijkens het dossier in ieder geval uiterlijk 10 mei 1995, door de toenmalige minister van Cultuur Hugo WECKX, waarbij aan verzoekster de titel van cultureel ambassadeur 1995 en de daarbijhorende toelage wordt geweigerd;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord de vordering tot nietigverklaring uitbreidt tot de ministeriële besluiten van 10 oktober 1995 houdende de toekenning van een subsidie voor de invulling van het cultureel ambassadeurschap 1995, daarbij erkennende dat dit louter uitvoeringsbesluiten zijn van die basisbeslissing van eind april 1995 -uiterlijk 10 mei 1995- waarbij de culturele ambassadeurs werden aangewezen; dat die uitbreiding van het beroep kan worden geïnterpreteerd in de zin dat verzoekster aldus in feite niet enkel de

laatstgenoemde ministeriële besluiten aanvecht, maar ook en in de eerste plaats de basisbeslissing, niet enkel meer in de mate dat verzoekster de titel niet krijgt, maar ook in de mate dat anderen die titel wel krijgen; dat indien die basisbeslissing vernietigd wordt, ook de ministeriële besluiten van 10 oktober 1995, die er de formalisering van zijn, vernietigd dienen te worden;

3.2.2. Overwegende dat hierbij dan de vraag rijst of verzoeksters initieel beroep geacht kon worden reeds tegen die toekenningen van de titel van cultureel ambassadeur gericht te zijn, dan wel of zij haar vordering ook tijdig opnieuw heeft geformuleerd of uitgebreid in haar memorie van wederantwoord, in acht genomen dat de ministeriële brief van 7 augustus 1995 haar slechts zeer gebrekkig heeft ingelicht nopens de genomen beslissingen en zij pas na kennisneming van het administratief dossier, dat werd neergelegd in de loop van dit geding, kennis heeft kunnen nemen van de genomen beslissingen en de precieze draagwijdte ervan heeft kunnen inschatten;

3.2.3. Overwegende dat blijkens een persbericht bevattende de lijst van de fysieke personen en rechtspersonen aan wie de titel van cultureel ambassadeur was toegekend, deze culturele ambassadeurs aan de pers en het publiek zouden worden voorgesteld op 1 juni 1995; dat zoals hiervoor vermeld onder 1.6., die presentatie plaatshad op 16 juni 1995; dat het onwaarschijnlijk voorkomt dat verzoekster, die zich eveneens voor de titel kandidaat had gesteld, daarvan geen weet heeft gehad; dat weliswaar een voorstelling aan de pers en het publiek geen officiële bekendmaking is welke ten aanzien van derden de termijn van beroep bij de Raad van State doet ingaan of in dezen verzoekster een voldoende feitelijke kennis heeft bijgebracht; dat zij er verzoekster echter had kunnen toe aanzetten om bij de overheid op nadere informatie uit te gaan teneinde meer inzicht te krijgen aangaande de precieze inhoud van de onderliggende beslissingen; dat verzoeksters buitengewone algemene vergadering reeds op 17 mei 1995 haar voorzitter machtigde om beroep in te stellen tegen een eventueel afwijzende beslissing wat haarzelf betrof; dat zij met een brief van 23 juli 1995 aan de minister van Cultuur vroeg of zij de titel van cultureel ambassadeur mocht dragen, waarop dan als reactie de mededeling van 7 augustus

1995 door de minister is gevolgd dat haar kandidaatstelling niet in aanmerking was genomen; dat daarbij opvalt dat aan de kant van verzoekster nergens sprake is van het zich gegriefd voelen door verlenen van de titel van cultureel ambassadeur aan andere gegadigden; dat ook in haar verzoekschriften tot schorsing en tot nietigverklaring verzoekster geen blijk geeft van haar intentie om die aanstellingen te bestrijden; dat wanneer de raad van bestuur op 16 oktober 1995 kennis neemt van de voormelde ministeriële brief en de voorzitter “alle volmacht (wordt) verleend om de zaak ten gronde verder te zetten” er niet gesproken wordt van een beroep tegen de toekenning van de titel en subsidies aan andere kandidaten; dat bijgevolg moet worden besloten, niet alleen dat verzoekster niet meer ontvankelijk is om in haar memorie van wederantwoord haar beroep uit te breiden tot de uit de aanstellingen tot cultureel ambassadeur volgende uitvoeringsbeslissingen om toelagen toe te kennen, maar dat zij dat ook niet meer kan tot die aanstellingen zelf; dat het beroep derhalve enkel ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de weigering om verzoekster zelf de titel van cultureel ambassadeur toe te kennen;

3.3.1. Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat verzoekster geen belang heeft, minstens bij diverse middelen, aangezien zij enkel middelen aanvoert welke, indien zij gegrond worden bevonden, inhouden dat elke aanstelling tot cultureel ambassadeur, ook die van haarzelf, onwettig zou zijn; dat verzoekster ook niet zou doen blijken van het vereiste belang, wijl zij geen middel ontwikkelt waaruit blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarden van het cultureel ambassadeurschap;

3.3.2. Overwegende dat verzoekster antwoordt dat zij wel degelijk belang heeft bij de nietigverklaring van de basisbeslissing van eind april 1995 en "eventueel van de nu pas bekendgemaakte uitvoeringsbesluiten van 10.10.1995" aangezien zij aan al de voorwaarden van het - onwettig - reglement van 27 januari 1995 van de administratie voldoet;

3.3.3. Overwegende dat in de mate dat verzoekster de nietigverklaring van de weigering haar aan te stellen tot cultureel ambassadeur nastreeft, en dus

onrechtstreeks het voordeel alsnog die aanstelling toegekend te krijgen, verzoekster in beginsel uiteraard doet blijken van een belang; dat echter, indien het middel ontleend aan de schending van de cultuurpactwet gegrond zou zijn, zulks tot gevolg heeft dat die titel op basis van de bestaande regeling -voor zover deze overigens bestaat- niet kan worden toegekend, ook niet aan verzoekster; dat daartegen dan weer moet worden gesteld dat, indien het gevolg van een vernietigingsarrest is dat de verzoekende partij, doch ook niemand anders, het geambieerde voordeel nog kan krijgen, de overheid er noodzakelijk toe gebracht wordt haar beleid te herzien en meer bepaald nieuwe toekenningsregels zal moeten uitvaardigen wil zij dat beleid op een wettige wijze verder voeren; dat verzoekster dan wellicht een nieuwe kans zal hebben om ook op dat voordeel aanspraak te maken en zij zodoende toch een belang behoudt;

3.4.1. Overwegende dat zoals vermeld sub 1.7. de buitengewone algemene vergadering van verzoekster op 17 mei 1995 besloten heeft om, bij afwijzing van haar aanvraag, beroep in te stellen bij de Raad van State; dat luidens artikel 13 van de wet van 27 juni 1921 betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk echter die bevoegdheid toebehoort aan de raad van bestuur; dat op 16 oktober 1995 de raad van bestuur wel ondubbelzinnig een beslissing in die zin heeft genomen; dat weliswaar het onderhavige beroep toen reeds was ingesteld en de beslissing genomen is meer dan zestig dagen na de toezending van de brief van 7 augustus 1995 waarbij medegedeeld werd dat verzoeksters kandidaatstelling niet in aanmerking was genomen; dat naar luid echter van artikel 3.5. van het hiervoor onder 1.3. bedoelde reglement aan alle kandidaten wordt meegedeeld of hun aanvraag aanvaard dan wel afgewezen is en de motivering van de beslissing hun wordt meegedeeld; dat dit laatste pas is geschied met een brief van 23/27 november 1995; dat de beslissing om het beroep in te stellen derhalve tijdig en door het bevoegde orgaan van verzoekster werd genomen;

3.4.2. Overwegende dat in zoverre de verwerende partij in haar laatste memorie zich erover beklaagt dat de procedure ondoorzichtig wordt vermits de voormelde beslissing van de raad van bestuur van 16 oktober 1995 voorgelegd werd

in het kader van een ander beroep, geantwoord moet worden dat de gegevens welke de Raad van State in staat moeten stellen na te gaan of een verzoekende rechtspersoon regelmatig in rechte is getreden niet op straffe van nietigheid bij het verzoekschrift gevoegd moeten zijn; dat het tot de taak van de auditeur-verslaggever behoort dienaangaande het nodige onderzoek te verrichten, zoals bepaald in de artikelen 16 en volgende van het algemeen procedurereglement; dat hij dat te dezen heeft gedaan;

3.4.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie bijkomend nog laat gelden dat de voorzitter het beroep niet kon instellen vooraleer hij daartoe de machtiging had gekregen van de raad van bestuur; dat men echter niet inziet waarom het bestuur achteraf het optreden van de voorzitter niet zou kunnen valideren, gesteld dat dit nog binnen de termijn om beroep in te stellen gebeurt, wat te dezen het geval was; dat de opwerping als zou verzoekster een nieuw beroep moeten hebben instellen nadat de motivering van de bestreden beslissing haar was medegedeeld evenmin opgaat, daar aldus de overheid die in gebreke blijft om van haar beslissingen op een behoorlijke wijze kennis te geven de rechtzoekende zou kunnen dwingen om steeds maar nieuwe beroepen in te stellen en de behandeling ervan op de lange baan kan schuiven;

4. Over de gegrondheid.

4.1.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 10, 12 en 14 van de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt (hierna genoemd : cultuurpactwet); dat zij stelt dat de toekenning van de toelage verbonden aan de titel van cultureel ambassadeur gebeurt op basis van een krediet in de uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap, sector Cultuur, afdeling Kunst, zonder dat vooraf overeenkomstig artikel 10 van de voornoemde wet de criteria inzake erkenning en subsidiëring krachtens een wet, decreet of beraadslaging van een vertegenwoordigende vergadering van de overheid waren vastgesteld en dat

het ter zake toegepaste reglement, dat niet eens werd gepubliceerd, niet aan die voorwaarden beantwoordt;

4.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang, aangezien verzoeksters vordering er juist toe strekt de weigering haar de titel van cultureel ambassadeur toe te kennen met de eventuele subsidie ervan, vernietigd te zien; dat volgens de verwerende partij het middel ook ongegrond is aangezien de erkenning als cultureel ambassadeur, desgevallend met toekenning van een subsidie, ter zake een specifiek karakter heeft waarvoor een accuraat en precies reglement is uitgewerkt terwijl voorzien is in een begrotingspost "cultureel ambassadeurschap"; dat tevens de afwijzing in grote mate zou steunen op het ongunstig advies van de Raad voor Muziektheater en dus mede genomen zou zijn krachtens een beraadslaging van de vertegenwoordigende vergadering van de overheid; dat volgens de verwerende partij het ook volstrekt redelijk is met dat globaal advies rekening te houden bij de beslissing over de toekenning van het cultureel ambassadeurschap;

4.1.3. Overwegende dat verzoekster repliceert dat de bestreden beslissing genomen is op grond van een onwettig niet bekendgemaakt administratief reglement waarbij de oproep tot kandidaten in de pers is bekendgemaakt en niet in het Belgisch Staatsblad, waarbij wie inschrijft het "(nep)-reglement" ontvangt, terwijl dit reglement overeenkomstig artikel 10 van de cultuurpactwet decretaal had moeten zijn vastgesteld en dat, aangezien het reglement waarop de bestreden beslissing steunt onwettig is en niet tegenstelbaar is, ook de bestreden beslissing onwettig is;

4.1.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog het volgende betoogt :

> “Inzake het eerste middel volhardt verwerende partij uiteraard in de onontvankelijkheid en de ongegrondheid, zoals overigens bijgetreden in het Auditoraatsverslag op pagina 77, weze het dat dit enkel wordt bijgetreden in de eerste lezing en weze het dat het Auditoraatsverslag duidelijk opteert voor een zogenaamde tweede lezing, waarbij dit middel dan ontvankelijk en gegrond zou zijn.

De verzoekende partij heeft enkel en alleen en overduidelijk de niet toekenning aan zichzelf betwist. Als de verzoekende partij enkel dit betwist, kan de verzoekende partij uiteraard onder het banier van (de) Cultuurpactwet niet ten strijde trekken tegen de eigen weigering. De verzoekende partij zou dus klaarblijkelijk voor zichzelf willen wat in het algemeen volgens de verzoekende partij niet zou kunnen. De verzoekende partij verstrikt zich dus in de eigen argumentatie.

Het voorzien in begrotingsposten nominatim, zou enkel en alleen tot een belang kunnen leiden, als het tweede of het derde middel gegrond zouden zijn, quod non. De argumentatie onder het eerste middel kan niet ontvankelijk worden, omdat er in begrotingsposten nominatim zou kunnen voorzien worden. Art. 10 lid 2 van de Cultuurpactwet geeft immers enkel en alleen aan wat er dient te gebeuren bij ontstentenis van de regels voorzien onder artikel 10 ten eerste. De ingeroepen schending van artikel 10, eerste lid, kan dus geen soelaas bieden omdat artikel 10 tweede lid aangeeft wat er alsdan dient te gebeuren. Logischerwijze kan er enkel en alleen worden vastgeste1d dat middel 2 en middel 3 zich puur en alleen binnen het belang van de verzoekende partij, kunnen situeren in artikel 10 tweede lid van de Cultuurpactwet Het eerste middel is dan ook per definitie onontvankelijk en ongegrond.";

4.2.1. Overwegende, vooraf, dat het middel weliswaar de schending van de artikelen 10, 12 en 14 van de cultuurpactwet aanklaagt, maar dat vervolgens enkel wordt toegelicht hoe artikel 10 geschonden zou zijn; dat het dan ook moet worden opgevat als schending van die laatste bepaling, welke als volgt luidt :

"De regels inzake erkenning en subsidiëring in geld of natura van geregelde culturele activiteiten mogen, naargelang van het geval, slechts worden vastgesteld krachtens een wet, een decreet of een beraadslaging van de vertegenwoordigende vergadering van de overheid.
Bij ontstentenis van dergelijke regels moeten alle toelagen en voordelen het voorwerp zijn van een speciale begrotingspost op naam.";

4.2.2. Overwegende dat wat het belang bij het middel betreft, dient te worden verwezen naar wat dienaangaande is gezegd onder 3.3.3. hiervoor;

4.2.3. Overwegende dat in zoverre de cultuurpactwet voorschrijft -eerste mogelijkheid- dat de regels inzake erkenning en subsidiëring worden vastgesteld krachtens een wet, een decreet of een beraadslaging van de vertegenwoordigende vergadering van de overheid, hiermede in de drie gevallen wordt gedoeld op regelingen aangenomen door een vergadering die wat men kan noemen de

"wetgevende" macht uitoefent : de Kamer van volksvertegenwoordigers en de Senaat voor de federale staat, hun raden voor de deelstaten, de provincieraden voor de provincies en de gemeenteraden voor de gemeenten; dat de Raad voor Muziektheater uiteraard niet aan dat criterium beantwoordt; dat in dezen het gaat om erkenning als cultureel ambassadeur en subsidiëring op grond van die erkenning op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap, zodat de desbetreffende regeling dan ook moet worden ingesteld krachtens een decreet van de Vlaamse Raad; dat weliswaar niet is vereist dat al die regels bij decreet worden vastgesteld, wel op zijn minst dat een decreet de voornaamste principes ervan bepaalt en aan de uitvoerende macht -de Vlaamse regering- de opdracht verleent om ze meer concreet uit te werken; dat, voor zoveel als nodig -er bestaat immers geen regeling uitgevaardigd door de Vlaamse regering- moet worden vastgesteld dat een dergelijke opdracht niet kan worden gevonden in een post van de uitgavenbegroting;

4.2.4. Overwegende dat de cultuurpactwet voorziet in een tweede mogelijkheid, de speciale begrotingspost op naam; dat dit betekent dat op de desbetreffende post van het begrotingsdecreet van de Vlaamse Gemeenschap met hun naam al degenen worden vermeld aan wie de titel van cultureel ambassadeur zal worden toegekend met het bijbehorende bedrag van subsidiëring; dat in dezen de begrotingspost "Cultureel ambassadeurschap" zich ertoe beperkt een bepaald bedrag uit te trekken;

4.2.5. Overwegende dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Vlaamse minister van Cultuur genomen op 10 mei 1995 en aan de VZW Europees Centrum voor Opera en Vocale Kunst medegedeeld met brieven van 7 augustus 1995 en 23 of 27 november 1995, waarbij geweigerd wordt haar de titel van cultureel ambassadeur voor 1995 en de daarbijhorende toelage toe te kennen.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de Vlaamse Gemeenschap.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een maart 2000 en vier, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. DE BRABANDERE.**